

Sermo de iudicio et resurrectione

Λόγος περί κρίσεως και ἀναστάσεως

Δεῦτε πάντες, ἀδελφοί, καὶ ἀκούσατε ἐμοῦ τοῦ ἐλαχίστου Ἐφραΐμ, καὶ θήσωμεν κριτὴν ἡμέτερον λογισμόν, ἵνα καταμάθωμεν ἡμετέραν καρδίαν, εἰ καθάπερ λέγουσιν αἱ θεόπνευστοι Γραφαί, οὕτως πορευόμεθα. Μὴ ἄρα ἀθετῶμεν τὸ Πνεῦμα τὸ Ἅγιον, ἐν ᾧ ἐσφραγίσθημεν, καὶ εἰ μὲν τις συνείδε καλὰ ἔργα ἐν αὐτῷ, σπουδαζέτω αὐξῆσαι τὴν χάριν, ἣν ἔλαβε παρὰ τοῦ φιλανθρώπου ἐν ταπεινοφροσύνῃ. Εἰ δὲ ἐν ἀμαρτίαις κατεγνωσμένοι ἐσμέν, διὰ τί ἀμελοῦμεν, φιλόχριστοι ἀδελφοί; Ἴδου γὰρ κατέφθασεν ἐφ' ἡμᾶς, ὧ ἀδελφοί, ἡ ἡμέρα ἐκείνη, ἐν ἣν ἵππερ σκοτίζεται τὸ φέγγος τοῦ ἡλίου καὶ πίπτουσι τὰ ἄστρα· ἐν ἣν εἰλίσσεται ὡς βιβλίον ὁ οὐρανός· ἐν ἣν ἵππερ βοᾷ σάλπιγξ μέγαν καὶ φρικτὸν ἦχον ἐξυπνίζουσα πάντας τοὺς ἀπ' αἰῶνος νεκρούς· ἐν ἣν ἵππερ ἐκκενοῦται τὰ ταμεῖα τοῦ 201 ἔτους διὰ φωνῆς τοῦ Κριτοῦ· ἐν ἣν ἵππερ γίνεται ὁ Χριστὸς ἐν νεφέλαις μετὰ ἀγίων Ἀγγέλων κρῖναι ζῶντας καὶ νεκρούς, καὶ ἀποδοῦναι ἐκάστῳ κατὰ τὴν πράξιν αὐτοῦ. Ἀληθῶς γὰρ φοβερὰ ὑπάρχει ἡ τοῦ Χριστοῦ ἐν δόξῃ παρουσία. Θαῦμα γὰρ ἐστὶ, φιλόχριστοι, θεωρῆσαι ἐξαίφνης οὐρανὸν σχιζόμενον καὶ γῆν ἀλασσομένην, νεκρούς ἐγειρομένους. Παριστάνει γὰρ ἡ γῆ τοῦ ἀνθρώπου τὸ σῶμα ὁποῖον ἀπέλαβεν κἂν θῆρες ἐσπάραξαν, κἂν ὄρνεον ἔφαγεν, κἂν ἰχθὺς ἐμέλισεν. Οὐκ ἀπολιμπάνεται οὔτε θρῖξ τοῦ ἀνθρώπου ἐνώπιον τοῦ Κριτοῦ, καὶ γὰρ μεταβάλλονται <ὑπὸ> τοῦ Θεοῦ εἰς ἀφθαρσίαν ἕκαστος. Τοιοῦτον γὰρ ἅπαντες ἀπολαμβάνουσι σῶμα, πρὸς τὰ ἴδια ἔργα. Τὸ σῶμα τῶν δικαίων λάμπει ἐπταπλασίως ὑπὲρ φέγγος ἡλίου· τὰ δὲ τῶν ἀμαρτωλῶν σκοτεινὰ εὐρίσκονται καὶ δυσωδίας μεστά· τὸ σῶμα γὰρ τοῦ ἀνδρὸς μνηύει πράξεις αὐτοῦ· εἷς γὰρ ἕκαστος ἡμῶν πράξεις αὐτοῦ βαστάζει ἐν ἰδίῳ σώματι· καὶ γὰρ χαλεπὴ τότε ἐξέτασις γίνεται τῶν ἡμετέρων ἔργων· κἂν γὰρ διὰ ῥημάτων ἡμαρτέ τις ἡμῶν κἂν δι' ἐνθυμημάτων, περιστᾷ αὐτῷ τότε· κἂν ἀγαθὸν ἔπραξεν, ὁμοίως 202 δὲ καὶ κακόν, ἐναργῶς βλέπει αὐτά· ὅπου δ' ἂν ἀτενίσῃ, πράξεις αὐτοῦ θεωρεῖ. Ἀγωνισώμεθα οὖν, ἀδελφοί ἀγαπητοί, ἐκφυγεῖν τὸ ὄνειδος καὶ τὴν φρικτὴν αἰσχύνην συναντῶσαν τότε τοῖς ἀμαρτωλοῖς πᾶσι, καὶ γενέσθαι μέτοχοι τῶν ἀγαθῶν ἐκείνων, ὧν ἠτοίμασε Θεὸς ἅπασιν τοῖς δικαίοις, ἃ ὀφθαλμὸς οὐκ εἶδεν, οὐδὲ οὖς ἤκουσεν, οὐδὲ ἐπὶ καρδίαν ἀνθρώπου [οὐκ] ἀνέβη· εἰς ἃ ἐπιθυμοῦσιν Ἄγγελοι παρακύψαι. Ὅταν γὰρ κατέρχεται ὁ Χριστὸς ἐξ οὐρανοῦ, εὐθὺς πῦρ τὸ ἄσβεστον διατρέχει πανταχοῦ πρὸ προσώπου τοῦ Χριστοῦ καὶ καλύπτει τὰ πάντα. Καὶ γὰρ ὁ ἐπὶ Νῶε γεγονὼς κατακλυσμὸς, τύπος ὑπῆρχε τούτου τοῦ πυρὸς τοῦ ἀσβέστου. Ὡσπερ γὰρ ἐκάλυψε πᾶσαν κορυφὴν ὄρους, οὕτως καὶ τὸ πῦρ τότε καλύπτει τὰ σύμπαντα. Τότε περιτρέχουσιν οἱ Ἄγγελοι πανταχοῦ καὶ ἀρπάζουσι πάντας τοὺς ἀγίους καὶ πιστοὺς ἐν δόξῃ ἐν νεφέλαις εἰς ἀπάντησιν Χριστοῦ. Σπουδάσωμεν οὖν, φίλοι, εὐρεθῆναι ἄξιοι τῆς ἀρπαγῆς ἐκείνης, καὶ σταθῆναι ἄμεμπτοι καὶ ἀνέγκλητοι τότε ἐνώπιον τοῦ φρικτοῦ καὶ φοβεροῦ βήματος. Μακάριος γὰρ ἐστὶν ἐν νεφέλαις συναντῶν τῷ Βασιλεῖ τῆς δόξης, ὡσπερ 203 οὖν τρισάθλιος ὁ ἀποστερούμενος ἐκείνης τῆς ἀρπαγῆς· οἱ γὰρ μὴ ἀρπασθέντες ἐν ἐνδόξοις νεφέλαις σημαίνουσιν ὑπάρχειν ἀσεβεῖς ἀμαρτωλοί. Μὴ οὖν ἀμελήσωμεν, φιλόχριστοι ἀδελφοί. Ἴδου γὰρ τὸ στάδιον ἠνέωκται ἅπασιν. Ὡς ἔχομεν οὖν καιρὸν σπουδάσωμεν μετανοῆσαι. Τὰ ὀλέθρια πάθη τοῦ σώματος καὶ ψυχῆς νικήσωμεν ἡδονῆν, ὡς σώφρων Ἰωσήφ, μὴ τῷ σώματι μόνον, ἀλλὰ καὶ τῷ λογισμῷ· ὁ γὰρ τέλειος ἀνὴρ οὕτω σπεύδει σωφρονεῖν. Ὁ γὰρ βλέπων γυναῖκα πρὸς τὸ ἐπιθυμῆσαι αὐτήν, ἤδη ἐμοίχευσεν αὐτήν ἐν τῇ καρδίᾳ αὐτοῦ. Καὶ γὰρ τὰς τοῦ σώματος πράξεις πολλὰ ἀφορμαὶ πολλάκις ἐξέκοψαν

καὶ ἀνθρώπινος φόβος πολλάκις ἀνέτρεψε· αἱ δὲ τῆς διανοίας ἀφόβως ἐνεργοῦνται <καὶ> ἄνευ κόπου πράσσονται. Οἷόν τι λέγω, φίλοι· πολλάκις τις ἐξ ὑμῶν προσέσχεν ἀκολάστως καὶ συνεπέθετο τῷ ἰδίῳ λογισμῷ καὶ παρέδραμεν εὐθύς. Ἔοικεν ὁ τοιοῦτος δορκάδι τοξευθείη, τὰς χεῖρας τῶν θηρατῶν πολλάκις ἐκφυγοῦσα, τὸ δὲ βέλος λαβοῦσα μεθ' ἑαυτῆς ἀπήλθεν. Ἐὰν γὰρ τις ἐξ ἡμῶν ἠττηθῆ τῷ λογισμῷ, οὐκέτι ὁ τοιοῦτος διὰ Θεὸν σωφρονεῖ, εἰ μὴ γὰρ 204 διὰ φόβον πολλάκις τῶν ἀνθρώπων ἢ διὰ τὴν αἰσχύνην, καὶ τὸ σῶμα ἔφθειρε σὺν τῇ ἑαυτοῦ ψυχῇ. Οὐκέτι οὖν ἐκεῖνος ὡς σώφρων στεφανοῦται, ἀλλ' ὡς ἀνθρωπάρεσκος κολάζεται ἀπαύστως, εἰ μὴ μετανόησιν· εἰ δὲ προκαταληφθῆ καὶ ἠττηθῆ πώποτε τῷ ἰδίῳ λογισμῷ, ἰάσεται τὸ τραῦμα διὰ τῆς μετανοίας. Φύγωμεν οὖν, ἀδελφοί, κακὴν ἐπιθυμίαν· αὕτη γὰρ ἐγύμνωσεν ἐκ τῆς δόξης τὴν Εὐάν, ἵνα ἐπιθυμήσῃ γεῦσιν μιᾶς βρώσεως. Αὕτη καὶ κατακλυσμὸν ἐπήγαγε τῷ κόσμῳ· εἶδον γὰρ υἱοὶ Θεοῦ πρὸς αὐτάς, καὶ ἐμίανθησαν αἰσχροῦς. Αὕτη τὴν Αἰγυπτίαν ἐποίησε μανῆναι τῷ σώφρονι Ἰωσήφ· ὁ νέος δὲ ἐκεῖνος, τὸν Θεὸν φοβούμενος, ἐνίκησεν ἀσπίδα συγκλεισθεῖσαν σὺν αὐτῷ. Αὕτη τὸν ἀριστέα καὶ ἀκαταγώνιστον, τὸν ναζιραῖον Σαμφών, αἰχμάλωτον ἔλαβεν· ὁ γὰρ σπαράξας πρῶην αἰμοβόρον λέοντα καὶ πατάξας χιλίους ἐν σιαγόνι ὄνου, ἐπειδὴ ἐπεθύμησε μετ' ἐχίδνης συνοικεῖν, ἐξέπεσαν εὐθύς αἱ τρίχες τοῦ ναζιραίου, καὶ τοὺς ὀφθαλμοὺς αὐτοῦ τυφλωθεὶς ἔλεινῶς, πᾶσι καταγέλαστος ἀνεδείχθη εὐθέως. Ὡσαύτως δὲ καὶ Δαυῖδ τὸν Οὐρίαν ἔσφαξε. Διὰ ἐπιθυμίας Να 205 βουθὲ ἀπέθανεν. Αὕτη καὶ τὸν ἄθλιον Ἰούδαν ἐποίησε παραδοῦναι τὸν Χριστόν, τὸν ἴδιον Δεσπότην. Μακάριος οὖν ἐστὶν ὁ νικητὴς γεγονῶς πάσης ἐπιθυμίας ἀκοῆς καὶ βλέμματος, ἀφῆς καὶ ὀσφρήσεως, καὶ ἀναδησάμενος στέφανον σωφροσύνης κομιεῖται τοῦτον ἔμπροσθεν τοῦ βήματος τοῦ φοβεροῦ καὶ φρικτοῦ. Δεῦτε ἐπὶ τὸ αὐτό, προσκυνήσωμεν αὐτῷ, ὁμοφώνως λέγοντες· ἀλληλουῖα. Δεῦτε πάντες, Χριστὸν δοξάσωμεν. Ἀμήν.